

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

IV. Vanæ gloriæ tentatio non solum inuadit eos, qui primum incipiunt, verum etiam eos, qui in virtute proficiunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

*Grauis vane
gloriae Pœni-
sentia.*

sanctus id eum de vanitate fecisse, patri-
bus qui apud se erant, suspirans & ma-
gno quodam doloris sensu ait: Videte
quæso fratrem hunc, qui iam inde ab au-
tora ad noctem vsque cum laborarit &
sudarit, vniuersum laborem suum dia-
bolo consecrauit, plurisque hominum
fecit existimationem quam Dei gloriam.
Hunc ergo ad se cum vocasset, egregie
eum corripuit, eique in pœnitentiam
iniunxit, vt, cum ad orandum fratres
conuenissent, ipse eodem ingrederetur,
duas storeas humeris gestans, altaque
inclamaret voce, Patres & fratres mei
carissimi, orate quæso Deum pro mi-
sero hoc peccatore, vt mei misereatur,
quod plaris duas hasce storeas quam re-
gnum cœlorum fecerim. Præcepit ad-
hæc, vt cum fratres ad refectioem su-
mendam collecti essent, ipse duas suas
storeas similiter in humeris habens, toto
mensæ tempore in refectorii medio con-
sisteret. Neque vero hæc pœnitentia
illi visa est sufficere. Postea namque eum
cuidam cellulæ includi, & ab nullo mor-
taliu eum visitari mandauit; sed vt in
ea solus ad quinque menses ageret, nec
aliud illi ad comedendum daretur quam
aridus panis & aqua addito sale, ibidem-
que duas quotidie storeas s. l. us conte-
xeret, ita vt eas nemo videret, & quidem
stomacho ieiuno. Quo de facto simul
quoque ad vtilitatem nostram colligere
ac discere possumus, quam grauib. ve-
teres illi Patres pœnis in leues culpas
animaduertent; simul etiam quantâ
animaduersiones has subditi humilitate
& patientia susciperent, quantamque ex
iis vtilitatem caperent.

CAPVT IV.

*Vana gloriae tentatio non solum in-
uadit eos qui primum incipiunt,
verum etiam eos qui in
virtute profici-
unt.*

Beatissimus Cyprianus de illa tentatione, *Cyprianus*
qua cacodæmon Redemptorem no-
strum Iesum secundo loco impetiuit,
dum illi ad pinuaculum templi sublato
dixit, *Si filius Dei es, mitte te deorsum,* *Matth. 4.*
agens, exclamavit & ait, *O execrabilis dia-
boli malitia! putabat malignus, quem gula
non vicerat, vana gloria superari:* vnde
cum inducere conatur, vt per aera volare
incipiat, quo ita toti populo in specta-
culum esset & admirationi. Putabat
scilicet dæmon tam sibi cum Christo Do-
mino feliciter rem successuram, quam
cum aliis ante successerat; & experientia
nouerat, & iam sæpe probarat, ait Cy-
prianus se, quos aliis tentationibus su-
perare non potuerat, postea per vanæ
gloriæ & superbiæ tentationem expug-
nasse, atque ideo, postquam eum gula
frustra tentarat, iam per vanam gloriam,
velut acrius quoddam telum, remque
expugnatu difficiliorem adoritur. Ne-
que enim facile est (addit idem) laudi-
bus & applausu hominum non delectari.
Nam vt paucissimi sunt, quibus gratum
sit male ab aliis audire & probris affici,
ita etiam quam rarissimos est inuenire,
quibus gratum non sit bene audire &
laudari. Vnde manifeste videre est, hanc
vanæ gloriæ tentationem non solum
incipientium & Nouitiorum esse; sed &
aliorum satis veteranorum, & eorum qui
perfectionis studio tenentur; quin imo
illam horum magis propriam esse.

S. Nilus Abbas, qui Ioannis Chryso-
stomi fuit discipulus, refert veteres illos
& rerum peritiam habentes Patres, ali-
ter Nouitios ac tyrones, aliter vetera-
nos instituire & formare consueuisse. *De habitu
patri. Do-
trina qui
erant vni-
uersi de
14. latine*
Nouitios quippe docebant, vt tempe-
rantia & abstinentiæ assidue & in omni-
bus incumberent: qui enim à gula se
vinci & transuersum abripi semel sine-
ret, hunc à luxuria carnali haud difficul-
ter supplantandum asserebant, nam qui
resistere hosti imbecilliori nequit, quo-
modo resister potentiori? Seniores vero
commonebant, vt contra vanam glori-
am & superbiam assidue maximeque de-
certa-

certarent, ab eaque omnibus in rebus se ingerente sibi tota contentione cauerent. Quemadmodum qui per mare nauigant, eos quam cautissime euitare fatagunt scopulos & breuia arenosa, quæ haud procul à portu sunt quem petunt; sæpe namque fieri videmus, vt qui feliciter in mari nauigarunt, in portu periclitentur: ita plurimi, cum totum prope vitæ cursum felicem habuerint, omnes quæ ingruiebant tentationes expugnando & superando; postea in fine, quando haud procul à portu distant, superioribus confisi victoribus, & summa velut in securitate agentes, quod superbiunt & negligentius se gesserint, triste fecere naufragium. Vt nauis, quæ tanto per mare circuitu rimas hæcenus non egit, nec succubuit, sæpe in ipso portu deficit, & naufragium facit. Sic se res in hac vana gloria habet, ideoque eam sancti non in seite vocant *tempestatem in portu*: alii vero eam homini bene quidem compactam, instructam, & mercibus omnigenis onustam nauem habenti, sed hanc deinde terebro perforanti, per quam aperturam paulatim penetrans aqua eam fundum petere cogit, assimilant.

Hæc itaque causa erat, cur præsci illi Patres incipientibus & Nouitiis non præciperent vt à vana gloria sibi cauerent, quod hæc ipsis cautio minime necessaria videretur: quia qui iam nuper è mundo veniunt, & sanguine decurrente, peccati vulnera adhuc hiantia, & nondum penitus obducta habent; nimis quam multam sui humiliandorum & confundendorum materiam semper secum ferunt. Vnde his potius consulendum est, vt in abstinentia, penitentia, & sui confusione quam maxime se exercent. Veteranis itaque, qui suæ delicta iuuentutis multis iam lacrymis & diuturnis suspiriis expiarunt, magna vitæ ferocitate se Deo reconciliarunt, & serio hæcenus virtutum exercitio incubuerunt, monita hæc necessaria iudico. Incipientes vero qui solidis virtutibus ca-

rent, at potius passionibus, malisque inclinationibus adhuc pleni sunt, qui hæcenus immemores vixerint, planxerunt, nullam penitus vana gloria sese efferendi, at potius magnam dolendi & erubescendi occasionem habent. Ita scilicet fieri deberet. Hinc itaque confundantur & se humiliant oportet illi, qui cum plurima, ob quæ demisse de se sentiant, habeant, ob rem vnã quæ eminet, & quam egisse se putant. euanescent & superbiunt. Quam itaque esse de decipi-mur! Si vel vna res mala in nobis inueniretur, sufficere deberet vt propter eam maxime confunderemur & humiliaremur: vt enim quid bonum dicatur, nihil desit oportet; vt malum vero, si vel vnum desit, satis est. In nobis vero contra se res habet; quia cum tot habeamus mala & errata, hæc ipsa ad humiliationem nostri non sufficiunt; at si vel vnum, quod bonum nobis esse videtur, habeamus, id nimis quam satis est ad superbiendum, & vt ab aliis æstimari & magnificari velimus. Vnde vanæ gloriæ malitia & versutia elucescet, cum ipsa nemini omnino, cuiuscumque demum conditionis sit, parcat, & etiam sine villo fundamento & causa hominem adoriatur. Vnde S. Bernhardus. *Ipsa est, inquit, in peccato prima, ad nos supplantandum, in conflictu postrema, id est, post omnia demum expugnanda.* Quapropter, fratres mei, inquit S. Augustinus aduersus hocce vitium vanimiter omnes armemur, & ad ipsum superandum accingamur, vti Dauidem fecisse collegimus, cum dicimus, *Auerte oculos tuos ne videant vanitatem.*

CAPVT V.

Ante alios, ab hoc vana gloriæ vitio sibi maxime cauerere debent illi, quibus ex officio proximis opitulari incumbit.

L 2 Tametsi

Vana gloria est Tempestas in portu. Nauis per se sola.

De ordin. vita & morum insit. In psal. 118.

Psal. 118. 37.